

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3841/2551

พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์ นายชัชวาล (ที่ถูกชัชวาลย์) ทิมแท้ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 334, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เงินที่จำเลยทั้งสองพยายามลักจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ตาม ป.อ. มาตรา 335 (10) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ปรับบทลงโทษตามมาตรา 335 (10) จึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เสพเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 โดยวิธีสูดควันเข้าสู่ร่างกาย อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และต่อมาจำเลยทั้งสองกับนายสมชายร่วมกันลักเงินค่าโทรศัพท์ โดยใช้เหล็กขดแทงตู้โทรศัพท์ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ผู้เสียหาย อันเป็นการทำลายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์สินซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณะ แล้วลักเงินจำนวน 2,186 บาท ของผู้เสียหายซึ่งอยู่ภายในตู้โทรศัพท์ดังกล่าวไป จำเลยทั้งสองกับนายสมชายลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่กระทำไปไม่ตลอดเนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจพบเห็นและจับกุม จำเลยทั้งสองกับนายสมชายเสียก่อน ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองกับพวกตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 334, 335 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธข้อหาพยายามลักทรัพย์ แต่จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 (ที่แก้ไขใหม่) จำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นให้ยก ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (3) (7) (10) วรรคสอง ประกอบมาตรา 80 (ที่ถูก ต้องระบุ มาตรา 83 ด้วย) อีกกระทงหนึ่ง จำคุกคนละ 1 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพชั้นจับกุม เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 8 เดือนนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ในปัญหาที่จำเลยทั้งสองฎีกา

ดังกล่าว เห็นว่า โจทก์มีพันตำรวจโทพิสุทธิพนังงานสอบสวนเบิกความว่า ตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุมีร่องรอยคล้ายถูกของแข็ง ซึ่งสอดคล้องกับบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา ที่ระบุว่า ตู้โทรศัพท์มีร่องรอยคล้ายถูกของแข็งบริเวณช่องใส่กุญแจล็อกกับตู้ พันตำรวจโทพิสุทธิไปตรวจที่เกิดเหตุในวันเกิดเหตุ เวลา 7 นาฬิกา หลังจากเกิดเหตุประมาณ 6 ชั่วโมง อันเป็นการตรวจสถานที่เกิดเหตุตามอำนาจหน้าที่ในฐานะพนักงานสอบสวน และพันตำรวจโทพิสุทธิไม่เคยรู้จักจำเลยทั้งสองมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญาเพื่อปรักปรำจำเลยทั้งสอง เชื่อว่าตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุมีร่องรอยคล้ายถูกของแข็งที่บริเวณช่องใส่กุญแจล็อกกับตู้ เมื่อพิเคราะห์ประกอบพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ที่ถือชะแลงอยู่ในตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุแล้ว เชื่อได้ว่าจำเลยที่ 2 ใช้ชะแลงกดตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุ แม้จำเลยที่ 2 ยังไม่ได้แตะต้องเงินที่อยู่ในตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุ แต่การกระทำของจำเลยที่ 2 นับว่าใกล้ชิดพร้อมที่จะเอาเงินในตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุไปได้ในทันทีทันใด ซึ่งอยู่ในชั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว เพียงแต่กระทำไปไม่ตลอดเพราะร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดาพบจำเลยที่ 2 ก่อนที่จำเลยที่ 2 จะลักทรัพย์ดังกล่าวไป การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานพยายามลักทรัพย์แล้ว ส่วนจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ไปยังตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุพร้อมกับจำเลยที่ 2 และขณะที่จำเลยที่ 2 พยายามลักทรัพย์ของผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 ได้ยืนอยู่ด้านนอกตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุโดยมีคีมล็อกประแจเลื่อนอยู่ที่ตัวของจำเลยที่ 1 และมีไขควงอยู่ที่ตะกร้าหน้ารถจักรยานยนต์ พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่าจำเลยที่ 2 จะไปลักทรัพย์ที่ตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุ โดยจำเลยที่ 1 พร้อมที่จะนำอุปกรณ์ดังกล่าวเข้าไปช่วยจำเลยที่ 2 ลักทรัพย์ของผู้เสียหายทันที อันมีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ ฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 2 ที่จำเลยทั้งสองนำสืบต่อสู้ว่า จำเลยที่ 2 ลงจากรถจักรยานยนต์ไปพูดคุยกับนางสาวกาญจนา นั้น เห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลาประมาณ 1 นาฬิกา อันเป็นยามวิกาล จึงเป็นการผิดปกติวิสัยที่จำเลยที่ 2 จะถือชะแลงไปพูดคุยกับนางสาวกาญจนา ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ชะแลง คีมล็อก ประแจเลื่อน และไขควงเป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่มีไว้ใช้ประจำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ไม่ใช่เครื่องมือโดยสภาพที่ใช้ในการลักทรัพย์โดยตรง นั้น เห็นว่า การลักทรัพย์เงินที่อยู่ในตู้โทรศัพท์คนร้ายจะต้องงัดบริเวณช่องใส่กุญแจล็อกกับตู้โทรศัพท์ เพื่อจะนำเงินที่อยู่ในตู้โทรศัพท์ออกมา แม้ชะแลง คีมล็อก ประแจเลื่อน และไขควง จะเป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่มีไว้ใช้ประจำรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ดังที่จำเลยทั้งสองฎีกาก็ตามแต่ชะแลง คีมล็อก ประแจเลื่อน และไขควง ก็สามารถใช้เป็นอุปกรณ์ในการงัด แกะหรือจับบริเวณช่องใส่กุญแจล็อกกับตู้โทรศัพท์ เพื่อจะนำเงินที่อยู่ในตู้โทรศัพท์ไปได้และที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่าโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่า ร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดาเห็นพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองอย่างไร และ ร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดาเบิกความว่า ไม่เห็นว่าจำเลยทั้งสองลงมืองัดตู้โทรศัพท์หรือไม่ เห็นว่า แม้คำเบิกความของร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดา จะฟังไม่ได้ว่าร้อยตำรวจเอกศักดิ์ดาเห็นจำเลยทั้งสองลงมืองัดตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุดังที่จำเลยทั้งสองฎีกาก็ตาม แต่จำเลยทั้งสองเบิกความรับว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ถือชะแลงอยู่ในตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุ และจำเลยที่ 1 อยู่ด้านนอกตู้โทรศัพท์ที่เกิดเหตุ ซึ่งในการพิจารณาว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดหรือไม่ ไม่จำเป็นต้องรับฟังจากคำเบิกความของประจักษ์พยานเสมอไป พยานพฤติเหตุแวดล้อมก็สามารถรับฟังลงโทษจำเลยทั้งสองได้ เมื่อโจทก์มีพยานพฤติเหตุแวดล้อมมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิด ศาลก็สามารถลงโทษจำเลยทั้งสองได้ พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ที่

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น อนึ่ง โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองพยายามลักเงินจำนวน 2,186 บาท จากตู้โทรศัพท์สาธารณะ เงินจำนวนดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (10) ที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษตามมาตราดังกล่าวจึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแต่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225" พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (10) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

มนตรี ศรีเอี่ยมสะอาด . วีระวัฒน์ ปวรจารย์ . บุญส่ง กุลบุปผา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/3841/2551>